

Sygn. akt *XVII AmC 951/16*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący –	<i>SSO Maria Witkowska</i>
Protokolant –	stażysta Aneta Gąsińska

po rozpoznaniu 03 sierpnia 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Stowarzyszenia (...) z siedzibą w P.**

przeciwko **(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.**

o uznanie postanowienia wzorca umowy za niedozwolone

1. uznaje za niedozwolone i zakazuje (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. wykorzystywania w umowach z konsumentami postanowienia wzorca umowy o treści:

„Kupujący zobowiązuje się kupić pojazd wskazany w Umowie za pełną cenę tam określoną, która może wzrosnąć w przypadkach, gdy do dnia wydania pojazdu nastąpi zmiana:

- stawek celnych lub podatkowych lub zostaną wprowadzone nowe opłaty.”;

2. zasądza od (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. na rzecz Stowarzyszenia (...) z siedzibą w P. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje;

3. nakazuje pobrać od (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych z tytułu opłaty sądowej od pozwu i zażalenia, od uiszczenia których powód był zwolniony z mocy prawa;

4. zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B..

SSO Maria Witkowska

Sygn. akt XVII AmC 951/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 grudnia 2013 r. Stowarzyszenie (...) z siedzibą w P. wniosło o uznanie za niedozwolone postanowienia wzorca umownego stosowanego przez (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. o

treści: „Kupujący zobowiązuje się kupić pojazd wskazany w Umowie za pełną cenę tam określoną, która może wzrosnąć w przypadkach, gdy do dnia wydania pojazdu nastąpi zmiana:

- stawek celnych lub podatkowych lub zostaną wprowadzone nowe opłaty.”.

Powód wniósł ponadto o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Swoje roszczenie powód oparł na fakcie, że pozwany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej posługuje się przygotowanym wzorcem umowy zawierającym kwestionowane postanowienie, na dowód czego załączył do pozwu treść Ogólnych Warunków Sprzedaży (...).

Powód podniósł, że zaskarżone postanowienie stanowi niedozwoloną klauzulę abuzywną, a sam wzorzec umowy jest sprzeczny z dobrymi obyczajami i narusza interesy konsumentów. Wskazał, że przedmiotowa klauzula przerzuca ekonomiczne ryzyko związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa na konsumenta. Zauważył, iż cena stanowi jeden z podstawowych czynników podjęcia decyzji o zakupie samochodu i jest jednym z tzw. istotnych postanowień umowy, podpisanie umowy przez konsumenta stanowi przyjęcie oferty przedsiębiorcy również w zakresie ceny, stąd też według powoda raz ustalona cena nie powinna ulegać zmianie.

Pozwany – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. złożył odpowiedź na pozew, w której wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany swój wniosek motywował faktem, iż uzupełnieniem zakwestionowanej regulacji zawartej w pkt 2.1 Ogólnych Warunków Sprzedaży (...) są zapisy z pkt 2.2 i 2.3, które razem stanowią klauzulę cenową umożliwiającą, w razie wystąpienia przypadku zmiany ceny, odstąpienie przez konsumenta od umowy, jeżeli nowej wyższej ceny nie akceptuje, w związku z czym otrzymane przez pozwanego wpłaty zostają niezwłocznie zwrócone. Natomiast, jak podał pozwany, w świetle art. 385⁽³⁾ pkt 20 kc w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które w szczególności przewidują uprawnienie kontrahenta konsumenta do określenia lub podwyższenia ceny lub wynagrodzenia po zawarciu umowy bez przyznania konsumentowi prawa odstąpienia od umowy, przez co wywiódł, iż klauzule przewidujące możliwość zwiększenia ceny są co do zasady dopuszczalne, jeśli tylko konsument może zrezygnować z transakcji przy zmianie ceny. Pozwany wskazał, że klauzula zmiany ceny w obiektywnych, niezależnych od przedsiębiorcy przypadkach, gdy konsument bez ponoszenia kosztów może od umowy odstąpić, nie przenosi ryzyka ekonomicznego związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej na konsumenta. Fakt, że konsument może nie wyrazić zgody na zmianę ceny i od umowy odstąpić, otrzymując zwrot wpłaconej kwoty powoduje zdaniem pozwanego, że ryzyko nie jest transferowane, a jedynie przedsiębiorca nie ponosi go w nadmiernym stopniu. Pozwany wskazał, iż takie rozwiązanie, w którym konsument podejmuje decyzję, czy chce na nowych wywołanych zmianą prawa warunkach kontynuować transakcję, czy nie, jest rozwiązaniem uczciwym, nie naruszającym w sposób rażący interesów konsumenta. Ponadto pozwany, powołując się na treść art. 357⁽¹⁾kc zwrócił uwagę, że w polskim systemie prawnym nie obowiązuje reguła niezmienności ceny, toteż zasada swobody umów umożliwia wprowadzenie do umowy klauzuli o charakterze rebus sic stantibus. Równocześnie, jak podał pozwany, klauzula pozwala samemu konsumentowi podjąć decyzję, czy godzi się na modyfikację umowy, czy na skutek własnej decyzji likwiduje łączący go ze sprzedawcą stosunek obligacyjny, nadając uprawnienia, które na mocy art. 357⁽¹⁾kc przysługują sądowi orzekającemu w sprawie.

Postanowieniem z dnia 13 lutego 2014 r. Sąd odrzucił pozew na mocy art. 199 § 1 pkt 2 kpc w zw. z art. 479⁴³ kpc, nie obciążając powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu stronie pozwanej.

Powód zaskarżył przedmiotowe postanowienie w całości. Natomiast pozwany zaskarżył je w części, w zakresie nieobciążenia powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu stronie przeciwnej.

Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2016 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie uchylił zaskarżone postanowienie, umorzył postępowanie zażaleniowe wywołane zażaleniem pozwanego, pozostawiając Sądowi Okręgowemu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie. Sąd Apelacyjny, mając na

uwadze wykładnię dokonaną przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 20 listopada 2015 r. o sygn. III CZP 17/15 stwierdził, że w niniejszej sprawie nie zachodziła podstawa odrzucenia pozwu.

Wobec powyższego, sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. prowadzi działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży fabrycznie nowych pojazdów marki R..

Pozwany posługiwał się w obrocie z konsumentami wzorcem umownym - Ogólne Warunki Sprzedaży (...), który w pkt 2.1 zawiera zakwestionowane przez powoda postanowienie o następującej treści:

„Kupujący zobowiązuje się kupić pojazd wskazany w Umowie za pełną cenę tam określoną, która może wzrosnąć w przypadkach, gdy do dnia wydania pojazdu nastąpi zmiana:

- stawek celnych lub podatkowych lub zostaną wprowadzone nowe opłaty.”. (k. 4).

Pozwany nie zakwestionował, iż w Ogólnych Warunkach Sprzedaży zawarte było powołane w pozwie postanowienie. Nie zaprzeczył także, aby stosował wskazane postanowienie, w związku z czym okoliczność tą należało uznać za przyznaną w oparciu o przepis art. 230 k.p.c.

Wobec nie zakwestionowania treści dołączonego do pozwu wzorca umownego, ani niezgodności kwestionowanego postanowienia z treścią postanowienia zawartego w Ogólnych Warunkach Sprzedaży(...) należało uznać za udowodnione, iż były one stosowane przez pozwanego na podstawie art. 230 k.p.c.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

W postępowaniu o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone Sąd dokonuje abstrakcyjnej oceny wzorca celem ustalenia, czy zawarte w nim klauzule mają charakter niedozwolonych postanowień umownych w rozumieniu art. 385¹ k.c., przy czym kontrola abstrakcyjna polega na kontroli wzorca jako takiego, w oderwaniu od konkretnej umowy, której wzorzec dotyczy. W niniejszym postępowaniu ocenie podlega zatem treść danego postanowienia wzorca, a nie sposób jego wykorzystania, ponieważ w przypadku kontroli abstrakcyjnej nie bada się wiążącej strony umowy, a jedynie wzorzec umowy stanowiący ofertę skierowaną do konsumenta. Sąd nie analizuje zatem w niniejszym postępowaniu konkretnych stosunków istniejących pomiędzy kontrahentami, ale wzorzec i treść hipotetycznych stosunków, jakie powstałyby pomiędzy przedsiębiorcą a potencjalnym konsumentem.

Z kolei niedozwolone postanowienia umowne określają przepisy art. 385¹ – 385³ k.c., mające na celu ochronę konsumenta przed niekorzystnymi postanowieniami umowy łączącej go z profesjonalistą.

W myśl art. 385¹ § 1 k.c., za niedozwolone postanowienia umowne uznaje się postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Z przytoczonego sformułowania wynika zatem, że możliwość uznania danego postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowanie go z praktyki stosowania zależy od spełnienia następujących przesłanek:

1) postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie, a więc nie podlegało negocjacom;

- 2) ukształtowane w ten sposób prawa i obowiązki konsumenta pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami;
- 3) ukształtowane we wskazany sposób prawa i obowiązki rażąco naruszają interesy konsumenta;
- 4) postanowienie umowy nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron, w tym ceny lub wynagrodzenia.

Powyższe przesłanki muszą zostać spełnione łącznie, natomiast brak jednej z nich skutkuje tym, że Sąd nie dokonuje oceny danego postanowienia pod kątem abuzywności.

Analizując zakwestionowane przez powoda postanowienie w oparciu o w/w kryteria, nie budzi wątpliwości Sądu, że konsumenci nie mieli wpływu na jego treść. Ogólne Warunki Sprzedaży zostały ustanowione samodzielnie przez Przedsiębiorcę, a zatem należało uznać, że postanowienie stanowiące ich część nie było z konsumentami uzgadniane indywidualnie.

Przedmiotowe postanowienie nie dotyczy także, zdaniem Sądu, głównych świadczeń umownych, którymi po stronie Przedsiębiorcy jest przeniesienie własności rzeczy i jej wydanie, a ze strony kupującego jej odebranie i zapłata za tą rzecz.

Do rozstrzygnięcia pozostała zatem jedynie kwestia, czy zakwestionowane przez powoda postanowienie kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Należy wskazać, że „dobre obyczaje” to reguły postępowania niesprzeczne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można uznać także działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności, a więc działania potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające od przyjętych standardów postępowania. Pojęcie „interesów konsumenta” należy rozumieć szeroko, nie tylko jako interes ekonomiczny, mogą tu wejść w grę także inne aspekty: zdrowia konsumenta (i jego bliskich), jego czasu zbędnie traconego, dezorganizacji toku życia, przykrości, zawodu itp. Naruszenie interesów konsumenta wynikające z niedozwolonego postanowienia musi być rażące, a więc szczególnie doniosłe. Pojęcie „dobrych obyczajów” (w szczególności w stosunkach umownych między profesjonalistą a konsumentem) zdefiniowała judykatura - w orzeczeniu SN z 13 lipca 2005 r., I CK 832/04, IC Biul. SN 2006, nr 2, s. 86 wskazano, iż za „sprzeczne z dobrymi obyczajami” należy uznać wprowadzenie klauzul godzących w równowagę kontraktową, zaś „rażące naruszenie interesów konsumenta” polega na nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków na niekorzyść konsumenta w określonym stosunku umownym.

Częstokroć konieczne jest również ustalenie, jak wyglądałyby prawa i obowiązki konsumenta w sytuacji braku analizowanej klauzuli (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2007 roku, sygn. akt III SK 21/06 oraz z dnia 11 października 2007 roku, sygn. akt III SK 9/07). Jeżeli przepisy ogólne stawiają konsumenta w lepszej sytuacji niż postanowienia proponowanej umowy, to w zasadzie postanowienia te należy uznać za niedozwolone. Odstępstwo od tej zasady możliwe jest tylko, o ile zmiana jest uzasadniona specyfiką wzajemnych świadczeń lub jest kompensowana innymi postanowieniami wzorca.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że kwestionowana przez powoda klauzula o treści **„Kupujący zobowiązuje się kupić pojazd wskazany w Umowie za pełną cenę tam określoną, która może wzrosnąć w przypadkach, gdy do dnia wydania pojazdu nastąpi zmiana:**

- stawek celnych lub podatkowych lub zostaną wprowadzone nowe opłaty.” stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.

Zgodnie z artykułem I Ogólnych Warunków Sprzedaży (...) umowa sprzedaży pojazdu zawierana jest pomiędzy Sprzedawcą a Klientem w momencie jej podpisania przez strony. W umowie określana jest cena, za jaką pojazd ma być sprzedany. Zakwestionowana klauzula uprawnia jednak Przedsiębiorcę do podniesienia ceny pojazdu do czasu

jego wydania mimo ustalenia w umowie z konsumentem innych warunków cenowych. W myśl zapisu z artykułu II pkt 2.2 Ogólnych Warunków Sprzedaży Sprzedawca ma powiadomić Kupującego na piśmie o zmianie ceny. Jak stanowi pkt 2.3 OWS w przypadku niezaakceptowania przez Kupującego wyższej ceny pojazdu, Kupujący ma prawo odstąpić od umowy w terminie 5 dni roboczych od dnia otrzymania zawiadomienia o zmianie ceny. Oświadczenie o odstąpieniu należy złożyć w formie pisemnej. Sprzedawca zwróci Kupującemu wszelkie otrzymane od niego kwoty zadatku niezwłocznie.

Z powyższego wynika, że w razie podwyższenia ceny pojazdu konsument ma prawo odstąpienia od umowy, toteż zakwestionowana klauzula nie może być uznana za klauzulę, o jakiej mowa w art. 385³ pkt 20 kc. Zgodnie z tym przepisem w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonym postanowieniem umownym jest to, które w szczególności przewiduje uprawnienie kontrahenta konsumenta do określenia lub podwyższenia ceny lub wynagrodzenia po zawarciu umowy bez przyznania konsumentowi prawa odstąpienia od umowy. Nie oznacza to jednak, że nadanie konsumentowi uprawnienia do odstąpienia od umowy automatycznie umożliwia Przedsiębiorcy podwyższenie ceny w każdym przypadku, w każdym stosunku umownym. Artykuł 385³ k.c. podaje bowiem listę klauzul, która zawiera najczęściej występujące w praktyce niedozwolone postanowienia umowne, ustanawiając jednocześnie regułę interpretacyjną, która służy do rozstrzygania wątpliwości co do kwalifikacji danej klauzuli jako niedozwolonej. Zawarta w wymienionym przepisie lista klauzul, choć bardzo obszerna, nie ma charakteru wyczerpującego, kompletnego, enumeratywnego, lecz przykładowy, egzemplifikacyjny, o czym świadczy użycie przez ustawodawcę zwrotu „w szczególności”. Dlatego przyjmuje się, że nie ma przeszkód w uznaniu, na podstawie art. 385¹ § 1 k.c., za niedozwolone postanowienia o treści innej, niż klauzule wskazane w art. 385³ k.c.

Analiza zaskarżonej klauzuli doprowadziła Sąd do wniosku o jej sprzeczności z dobrymi obyczajami i rażącym naruszeniu interesu konsumenta. Zauważyć bowiem trzeba, iż zgodnie z treścią klauzuli zwiększenie ceny za pojazd jest możliwe, a zarazem wg przedsiębiorcy usprawiedliwione zmianą stawek celnych lub podatkowych lub wprowadzeniem nowych opłat. Sąd nie podziela stanowiska pozwanego, że zmiana ceny przewidziana w kwestionowanym postanowieniu OWS ma charakter obiektywny, niezależny od Przedsiębiorcy. Wprawdzie w zaskarżonej klauzuli wymienione są okoliczności mogące wpływać na wzrost ceny o charakterze obiektywnym, na które Przedsiębiorca może nie mieć wpływu (zmiana stawek celnych lub podatkowych), jednakże wskazane są także te nie mające charakteru obiektywnego - jak wprowadzenie nowych opłat.

Należy zauważyć, że to Przedsiębiorca jako profesjonalista kalkuluje ceny, za jakie sprzedaje pojazdy, powinien więc brać pod uwagę sytuację panującą na rynku, w tym monitorować obowiązywanie wszelkich regulacji dotyczących ciężarów i świadczeń publicznych nakładanych na przedsiębiorców, zwłaszcza, że ich wejście w życie jest zazwyczaj odroczone w czasie z uwagi na *vacatio legis*, którego celem jest umożliwienie wszystkim zainteresowanym zapoznanie się z nowymi przepisami i przygotowanie do ewentualnych zmian, jakie mogą wynikać z ich wprowadzenia. Co do zasady to Przedsiębiorca powinien więc ponosić ryzyko nałożenia nowych stawek celnych lub podatkowych lub wprowadzenia nowych opłat. Dopiero zasadnicze i zaskakujące zmiany stawek celnych lub podatkowych i nowych opłat mogą być kwalifikowane jako nadzwyczajna zmiana stosunków przez co nie będą się mieścić w typowym ryzyku kontraktowym stron, na co wskazuje również Sąd Najwyższy w cytowanym zresztą przez pozwanego wyroku z dnia 17 stycznia 2008 r. o sygn. III CSK 202/07 (LEX nr 398491). Tymczasem podane przez Przedsiębiorcę w klauzuli przyczyny zwiększenia ceny mają ogólnikowy charakter i pozwalają mu na dowolność w ich interpretacji. Treść zakwestionowanej klauzuli nie pozwala na przyjęcie, iż – jak implikuje pozwany - dotyczy ona nadzwyczajnej zmiany stosunków w rozumieniu art. 357¹ k.c. Co istotne - z jej sformułowania nie wynika, że zmiany stawek celnych lub podatkowych i ewentualne nowe opłaty miałyby mieć bezpośredni wpływ na wzrost ceny samochodu – konkretnego pojazdu, jaki miałby zostać wydany nabywcy, czego Przedsiębiorca nie przewidział przy zawarciu umowy. Przykładowo zatem za jakiegokolwiek nowe opłaty można również uznać i te, które Przedsiębiorca uiszcza w związku ze swoją działalnością gospodarczą. Nie można zatem wykluczyć, że Przedsiębiorca podwyższy cenę pojazdu z uwagi na wzrost opłat związanych z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą, której koszty zostaną przerzucone na konsumenta. W ten sposób Przedsiębiorca mógłby rekompensować sobie wzrost kosztów

działalności, a nie tylko kosztów sprowadzenia konkretnego, zamówionego przez konsumenta pojazdu. Daje to możliwość do nadużyć ze strony Przedsiębiorcy i dowolnego kształtowania wzrostu cen, nieadekwatnego do wzrostu kosztów pozyskania i sprowadzenia pojazdu dla danego klienta. Transferowanie przez Przedsiębiorcę na konsumenta związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej zagrożenia ekonomicznego w postaci utraty zysków jest niezgodne z zasadami funkcjonowania rynku i ochrony konsumenta.

Wprawdzie pozwany podnosił, iż nie można uznać, że przerzuca na konsumenta ryzyko ekonomiczne wynikające ze zwiększenia opłat wobec możliwości odstąpienia przez konsumenta od umowy, to jednak w sytuacji podwyższenia przez Przedsiębiorcę ceny pojazdu, konsument może ponieść negatywne konsekwencje finansowe. Chodzi tu o przypadek, gdy konsument otrzyma finansowanie z zewnątrz na zakup auta i wpłacenie zadatku, którego Przedsiębiorca żąda w myśl artykułu III OWS i ostatecznie zapłaci za pozyskanie finansowania mimo wycofania się z transakcji, gdyż rozliczenie stron wobec odstąpienia od umowy przez konsumenta dokonane w sposób przewidziany w OWS nie zrekompensuje mu w pełni poniesionej straty. Jak wynika bowiem z przytaczanego wyżej pkt 2.3 OWS w przypadku niezaakceptowania przez kupującego wyższej ceny pojazdu i likwidacji stosunku obligacyjnego sprzedawca zwróci kupującemu tylko otrzymaną od niego kwotę zadatku. Niekorzystne zatem dla konsumenta skutki w postaci nie tylko wydatków na pozyskanie finansowania, ale także straty czasu poświęconego na wybranie auta i zawarcie umowy, wynikające z możliwości podwyższenia przez pozwanego ceny pojazdu - z uwagi na jakiegokolwiek nowe cła, podatki czy też opłaty, w jakiegokolwiek wysokości- nie zostaną w świetle omawianego regulaminu konsumentowi zrekompensowane. W takiej więc sytuacji konsument niejako może zostać przymuszony do uiszczenia wyższej ceny, by nie generować dodatkowo kosztów związanych z rezygnacją z zobowiązań finansowych podjętych w związku z zakupem samochodu u pozwanego.

Wobec tego postanowienie w zakwestionowanym kształcie jest wyrazem dysproporcji praw i obowiązków stron umowy stworzonym przez Przedsiębiorcę, co powoduje, że ma nieuczciwy względem konsumenta charakter.

Zakwestionowany zapis bez wątpienia zatem, w ocenie Sądu, kształtuje prawa i obowiązki konsumentów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając ich interesy, w szczególności ekonomiczne.

Z tych względów Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że zakwestionowane postanowienie wzorca umownego stosowanego przez pozwanego w obrocie z konsumentami stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. i zakazał jego stosowania na podstawie art. 479⁴² k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Na przyznane powodowi koszty postępowania złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 120 zł za I instancję, ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804) oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 120 zł z tytułu kosztów postępowania zażaleniowego ustalone na podstawie § 12 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 490) w związku z § 21 ww. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.

Wobec wynikającego z art. 96 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 623) zwolnienia powoda od kosztów sądowych, w związku z uwzględnieniem powództwa oraz zażalenia powoda, na podstawie art. 113 ust. 1 uksc, Sąd orzekł o obciążeniu pozwanego opłatą od pozwu w wysokości 600 zł oraz opłatą od zażalenia w wysokości 120 zł.

O publikacji prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt strony pozwanej zarządzono na podstawie art. 479⁴⁴ k.p.c.

SSO Maria Witkowska